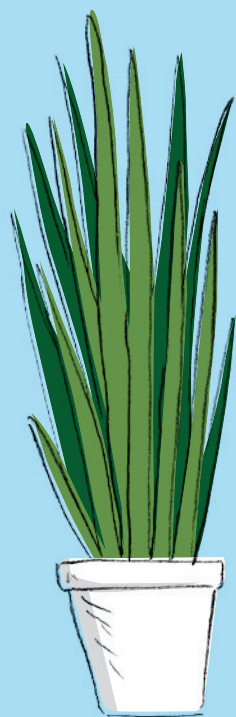

HET PLEZIER VAN HET WACHTEN

Toen ik nog een kind was, stonden er in de weken voor kerst grote ingepakte cadeaus onder de boom. We voelden eraan, we schudden eens, we snuffelden, we probeerden zelfs onopvallend een stukje van het papier weg te scheuren om te kijken wat erin zat. We raadden welk cadeau voor wie was. De spanning en verwachting nam alleen maar toe op kerstavond. Om de beurt mochten we ons cadeau openmaken, te beginnen bij de jongste. Er werd meestal nog een grapje gemaakt ('Oh, voor jou zijn we het cadeautje vergeten!'). Maar eindelijk brak dan het grote moment aan ... Wat er in het cadeautje zat? Geen flauw idee meer. Ik herinner me alleen dat heerlijke wachten, jaar na jaar, telkens weer.

Stilte voor de storm

Als je aan vrouwen vraagt welke periode van wachten hen het meeste bijgebleven is, vertellen ze vaak over de laatste dagen voor de geboorte van hun (eerste) kind. Alles staat klaar, je kan amper nog de zetel uit en zelf je schoenen aandoen is een utopie. Je verveelt je te pletter, elk krampje geeft hoop. De uren lijken wel dagen te duren. Maar achteraf gezien waren de dagen ook zo om en was het toch best knus om dutjes te doen, series te kijken, nog eens een theetje te gaan drinken met een vriendin of de kinderkleedjes nog eens opnieuw te ordenen. Ook de laatste dagen voor het begin van een nieuwe opleiding zijn verwachtingsvol. Je moet nog niets, alles gaat nog beginnen. Alles is nieuw. Stilte voor de storm. Net als de dagen tussen twee banen. Je hebt opgeruimd en afscheid genomen op de ene plek, en dan is het wachten op die nieuwe start. Nieuwe mensen om te leren kennen, nieuwe verhalen om aan de keukentafel te vertellen, nieuwe taken om onder de knie te krijgen ...

